

Citoplasmă și fum

Azoitei Stefania

Părea o duminică tipică,
Dar era doar un miercuri fad
Umplut cu aceeași frică
De frisoane ale ultimului dans .

Se încolăceau în jurul meu fluturii
Transformați în balauri
Din cauza carbonizării
Sau poate a metamorfozării sentimentelor.

Mă prindeau de mână și mă invitau la dans,
Într-un cerc vicios din care
Fiecare dorea un sărut canibal
În locurile unde ardeau
Spuneau ei, din vina mea.

Îmi sfâșiau carnea și-mi mângâiau tâmpla.
Mă obligau să le simt gustul mereu amar
Și ajungând la inimă și-au dat seama că nimicirea mea era în zadar.
Inima era de mult doar un scrum artificial....

Touși era doar un miercuri seară.
Și eram singură pe drum.
Nu mi-a căutat privirea niciun străin prefăcut în balaur,
Deși în sânge aveam citoplasmă și fum.